

ZIMNÍ LERCHOVÁK

2017/2018

Vážení a milí čtenáři,

vítejte u našeho zimního čísla Lerchováku pro školní rok 2017/ 2018. Konec roku 2017 se kvapem blíží. Všichni jsme o rok starší a o kousek moudřejší. Zima nás tak trošku nutí zůstat v teple našich domovů nebo v naší milované škole.

A k takovým dnům se vždy hodí nějaký dobrý kousek ke čtení.

Hned několik takových výjimečných děl máme pro Vás k dispozici v našem školním časopise. Na jeho vydání se podíleli žáci napříč celou školou, ať už byli z nižších ročníků, či z ročníků posledních. Jejich práce jsou krásné a rozhodně stojí za Vaši pozornost.

Celý tým naší redakce Vám tímto přeje vše nejlepší do nového roku a krásné vánoční svátky!

Tým Lerchováku

Pokračování seriálu: Naši báječní učitelé

<u>OTÁZKY:</u>	<u>ODPOVEDI P. U. POLAKOVE:</u>
<u>Nejoblíbenější písnička?</u>	Enter ssdman- Metalica
<u>Nejoblíbenější film?</u>	Forrest Gump
<u>Nejoblíbenější knížka?</u>	Mistr a Markétka
<u>Baví Vás vaše profese?</u>	Moc.
<u>Co Vás inspirovalo k tomu že jste začal/a učit?</u>	Mám ráda děti.
<u>Nejoblíbenější předmět? Učíte ho?</u>	Ceština, učím.
<u>Názor na školní jídelnu?</u>	Mohlo by to být i horší.
<u>Jaké 3 věci byste si s sebou vzal/a na pustý ostrov?</u>	Knížku, zapalovač a teplou deku.
<u>Vaše motto?</u>	Usmívej se protože úsměv naštvě tolik lidí, že to za to stojí. :-)
<u>Nejoblíbenější třída?</u>	8.A samozřejmě.
<u>Vysněné místo na bydlení?</u>	Praha.

<u>OTÁZKY:</u>	<u>ODPOVEDI P. U. SLOUPOVE:</u>
<u>Nejoblíbenější písnička?</u>	Iron Maiden- 666 the number of the beast
<u>Nejoblíbenější film?</u>	Jak vytrhnout velrybě stoličku
<u>Nejoblíbenější knížka?</u>	Dívka v sedle
<u>Baví Vás vaše profese?</u>	Moc.
<u>Co Vás inspirovalo k tomu že jste začal/a učit?</u>	Dobré vzory.
<u>Nejoblíbenější předmět? Učíte ho?</u>	Přírodopis, chemie, oba učím.
<u>Názor na školní jídelnu?</u>	Nenavštěvuji.
<u>Jaké 3 věci byste si s sebou vzal/a na pustý ostrov?</u>	Nejbližší rodinu.
<u>Vaše motto?</u>	Nikdy se nevzdávej.
<u>Nejoblíbenější třída?</u>	Učím ráda tam kde se učí i žáci.
<u>Vysněné místo na bydlení?</u>	Náš domeček.

<u>OTÁZKY:</u>	<u>ODPOVEDI P. U. SULANA</u>
<u>Nejoblíbenější písnička?</u>	Sun the morning
<u>Nejoblíbenější film?</u>	The Shining
<u>Nejoblíbenější knížka?</u>	One Flew Over the Cuckoo's Nest
<u>Baví Vás vaše profese?</u>	Jak kdy. *smích*
<u>Co Vás inspirovalo k tomu že jste začal/a učit?</u>	To je těžká otázka.
<u>Nejoblíbenější předmět? Učíte ho?</u>	Přestávka, fyzika, učím fyziku.
<u>Názor na školní jídelnu?</u>	Nenavštěvuji.
<u>Jaké 3 věci byste si s sebou vzal/a na pustý ostrov?</u>	Vodní lyže, brejle, šnorchl.
<u>Nejoblíbenější třída?</u>	9.D :) *smích*
<u>Vysněné místo na bydlení?</u>	Pustý ostrov.

Podzimní krajina

Je podzim, moje nejoblíbenější roční období. Právě procházím lesem a dívám se okolo sebe. Pohlédnu vzhůru a vidím zlatavé podzimní slunce, které z posledních sil září a pozlazuje celou krajinu. Staré mohutné stromy posílají své ohnivé listy na zem a přikrývají tak starou a unavenou trávu. Slyším horskou bystřinu, která unáší spadané listy a posílá je dál do řek a rybníků. Listí je v řece tolik, že skrz ohnivé barvy už téměř není vidět stříbrná voda. Když popojdu dál, dojdu ke skále, ze které je vidět celá pozlacená krajina, kterou se prohání vítr a češe koruny stromů. Skála je stará a porostlá mechem. Má studené a chladné srdce, ale vždy na podzim se nad ní slunce smiluje a svými zlatými paprsky ji srdce zahřeje. Podzim je opravdu nádherný...

Tereza Roučková, 9. A

Je pod mrakem...

Když vyhlédnu z okna, zjistím, že se na nás obloha mračí a vypadá jako by se chtěla rozplakat. Stromy se ohýbají ve větru a mávají na mě svými větvemi. Nejraději bych si uvařila černý čaj s citrónem a pořádnou dávkou cukru, zalezla do postele pod deku a nechala se unášet četbou mé oblíbené knihy, jen tak nenápadně se nechat vtáhnou do příběhu. Začne pršet, ve mně se mísí pocity. Pozoruji louže, do kterých padají kapky, jak se stále zvětšují a zvětšují, až se nakonec rozlijí jako rozbouřený oceán. Po chvíli sice přestane pršet, ale místo toho začne svůj koncert podzimní vítr, chladný a nemilosrdný, který strhává poslední zbytky barevného a hezkého, co ještě na stromech a všude kolem nás zbylo. Sleduji rychle pádící mraky a tajně doufám, že za nějakým z nich konečně vykoukne slunce a zpříjemní tak pochmurný den.

Anna Tůmová, 9. A

Podzim

Je nádherné podzimní ráno. Pozůstatky ranní mlhy se líně válí v krajině a jsou lemovány kapičkami rosy, která se třpytí jako diamanty. Na první pohled mě upoutají běloskvoucí pavučiny visící mezi vznešenými větvemi mohutných javorů a lip. Svě koruny mají zdobené pestrobarevným listím, které tu a tam pozvolna opouští své místo a hledá si nové tam někde na zemi mezi ostatními poklady podzimní krajiny. Stejně tak mě nepřestává udivovat kouzlo kaštanů, které děti nadšeně strhávají a radují se z každého úlovku, který se jim podaří získat. Mám rád podzim pro jeho osobní kouzlo a ohňostroj barev, kterým na nás každoročně útočí.

Tomáš Valdman, 9. A

Příběh o Leně, dívce s vlkem

Byla jsem v lese, seděla jsem pod stromem a četla si. Akorát zapadalo slunce, byl už květen, bylo teplo. Kolem mě se proháněla moje vlčice Kara, ano, mám vlka, je jí 5 let. Našli jsme ji jako malou na naší zahradě, byla opuštěná a zraněná, proto jsem se jí ujala.

Měla jsem být do osmi doma, a tak jsem rozhodla, že už půjdu. Problém nastal, až když jsem zavolala na Karu a ona se nevrátila, to se ještě nestalo. Začala jsem mít strach, hned jsem ji začala hledat. Když v tom jsem zaslechla výstřel a vytí, lekal jsem se a běžela tím směrem, odkud ten zvuk přicházel.

Uviděla jsem Karu ležící na boku, postřelenou. Viděla jsem strach v jejích očích. Periferně jsem zahlédla kluka, o něco staršího než jsem já, mě v ruce pušku. Došlo mi, co se asi mohlo seběhnout. Běžela jsem ke Kaře. Ten kluk zařval: „Nechod' k němu, je nebezpečný.“ Byla jsem dost naštvaná a odvětila jsem mu: „Ona, je to moje vlčice! Co tam tak stojíš, to mi ani nepomůžeš, když si ji sám postřelil?!“ V tu chvíli jsem mu chtěla něco udělat, za to co on udělal Kaře, ale neudělala. On tam jen stál, zíral na mě jako bych mluvila cizím jazykem. A řekl: „Dobře, pomůžeš mi, mám auto u cesty. Odvezeme ji na veterinu, je si dvacet minut odtud.“ Vzali jsme Karu a mně se vhněly slzy do očí, jak jsem jí viděla, jak se svíjí a potichu kňučí a naříká.

Když jsme byli v půli cesty, Kara omdlela. A já na toho kluka beze jména zakřičela: „To je tvoje vina!“ Neodpověděl, jen se s kamennou tváří soustředil na cestu a přidal plyn. Za pár minut jsme byli před veterinární klinikou.

I oni se Kary hodně báli, ale vysvětlila jsem jim, co se seběhlo a oni vzali Karu na sál. Já jsem šla do čekárny. Kluk beze jména se objevil ve dveřích. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem na něj ani nesvedla být naštvaná. „Chceš něco?“ zeptal se provinilým výrazem. Jen jsem zavrtěla hlavou. Posadil se vedle mě. „Mimochodem jmenuju se Mark.“ Podívejme, tak kluk beze jména má přeci jméno. „Lena.“ odvětila jsem.

Za chvíli se ve dveřích čekárny objevil doktor. Řekl nám, že to byl celkem čistý průstřel a že jsme měli štěstí, že jsme Karu přivezli, protože kdyby to trvalo déle, mohla by vykrvácet, ale také že tu bude muset chvíli zůstat na pozorování. Ze srdce mi spadl obrovský balvan, co se na něm usadil v tu chvíli, kdy jsem uslyšela výstřel.

O pár dní později už byla Kara doma. Mark mi s ní pomáhá. Sice ještě není zdravá, ale je tu, protože nevím, co bych bez své vlčice dělala.

Anna Tůmová, 9. A

Úvaha o větru

Jára Beneš, 4.B

Dnes to venku hodně fouká,
mně se na to za oknem hezky kouká,
chci se rodičů rovnou ptát,
jestli se mi nemůže něco stát.
Čekám na to rychlou odpověď,
zaslechnu při tom v rádiu počasí předpověď,
že prý se všichni máme mít na pozoru,
nemáme při tom větru chodit ven bez dozoru.
Až ten vítr foukat přestane,
vše se zase do starých kolejí dostane.
A tak nám nezbyde než vše dobré si přát,
vždyť mohlo být mnohem hůř, mohlo se něco stát.

Fidget spinner

J. Svatek, L. Šrejma, V. Puchinger, O. Hanus

Koupil jsem si fidget spinner,
změnil jsem mi celý svět.
Dřív jsem chtěl být ředitel Skinner,
teď chci být Bartem zpět.

Svatý Valentýn

J. Svatek, L. Šrejma, V. Puchinger, O.
Hanus

Dnes je svatého Valentýna,
a já mám jenom bernardýna.
Všechny ty páry vzdychají,
a líbají se potají.

Říkají všem, jak se mají rádi,

a že dřív byli kamarádi.

Že souznění je vzájemné,

a být spolu tak příjemné.

A tak se díváš kolem sebe,
jak kluci snáší modré z nebe.

Anebo alespoň kytici růží,

vždyť to jsou přece citliví muži.

Stejně to dělají jen kvůli sexu,
neodoláš jim jako psi keksu.

A potom říkáš: „On je fakt debil.“

Kéž by ten Valentýn už nikdy nebyl.

Takhle to dopadá na svatého Valentýna,

A já jsem ráda za svého bernardýna.

VÁNOCE SE BLÍŽÍ!!!!

Vánoce na Severním pólu

Dobrý den, já se jmenuji Ella. Jsem elfka, a ne jen tak ledajaká, jsem vrchní elfka bezpečnostní komise na severním pólu. Mám za úkol zjišťovat, jestli jsou všechny dárky, vyrobené zde pro děti na celém světě, v pořádku. Tuto pozici mám již spousty let, víte, elfové nestárnou stejně jako lidé, my stárneme pomaleji.

Můj příběh začal tak, že mě Santa našel jako malé miminko, ve sněhu před továrnou na hračky, zabalenou jen v zelené dečce. Bylo to den před štědrým dnem, Santovi mě bylo tak líto, že se mě ujal, a spolu s paní Clausovou mě vychovali, jako vlastní děťátko, oni sami totiž žádné dítě nemají, nikdy mě nenapadlo zeptat se proč. Jsou pro mě jako rodiče, nikdy jsme nezjistili, co se stalo s mými pravými rodiči, ale je také pravda, že jsme se moc nesnažili.

Dnes začíná prosinec, což znamená, že všichni mají nejvíce práce za celý rok. Řeklo by se, zažíváme vánoce už po tolikáté, tak je to jednoduché, ale opak je pravdou. Děti chtějí čím dál více dárků a my nemáme dost času je vyrobit. Elfové se bojí, že to vše nemůžeme stihnout, Santa je pak vždy ujišťuje, že vše dopadne stejně jako každý předešlý rok, ale já si myslím, že on má největší strach ze všech. Přeci jen on žije proto, aby rozveseloval každé děťátko na světě, kdyby to však nestihl a nějaké dítě zůstalo bez dárku a smutné, byl by velmi zklamán.

„Ello, už jsi zkontrolovala ty plyšové medvídky, které se včera vyráběly?“ uslyším za sebou Margot. Sedím u sebe v kanceláři a píšu zprávu o kontrole hraček, když jí slyším, ani jsem nepostřehla, že vešla.

„Ne, řekla jsem Jeffrymu, ať to udělá, mám moc práce. Zeptej se ho, já tady budu muset zůstat přesčas.“ řekla jsem, aniž bych zvedla oči od stolu.

„Dobrá, já se ho zeptám, ale nezůstávej moc dlouho, aby ses nepřepracovala, kdyby to zjistil šéf, zlobil by se.“ řekne a zase odejde.

Je týden před vánoci. Můžu říci, že tenhle rok je lepší než ty před ním, i s tím málem času jsem si jistá, že vše bude hotové.

Sice mám již za chvíli narozeniny a dokonce by byl i čas na oslavu, ale nic nečekám. Narozeniny jsem slavila naposledy jako malá, také si myslím, že na mé narozeniny, v takovém zmatku, stejně vždy všichni zapomenou, už se i stalo, že i já jsem na své narozeniny zapomněla. Není mi ale líto, že ostatní zapomenou, upřímně řečeno, já své narozeniny nemám ráda, tak jako ostatní ty své, akorát mě nutí přemýšlet nad tím, kdo jsem.

Je den před Vánoci, sedím v křesle u sebe doma a čtu si jednu z lidských knížek, co mi Santa přinesl minulý rok. Uslyším zvonit telefon, ano dokonce i zde na severním pólu máme telefony, přeci musíme jít s dobou.

„Ello, poplach musíš ihned přijít do továrny, něco se stalo.“ uslyším Margot z telefonu, na chvíli se zarazím, už jsme zažili leccos, ale myslela jsem si, že tentokrát to proběhne bez komplikací

„Dobrá, hned tam budu.“ řekla jsem a zavěsila. Vzala jsem si bundu a vyrazila, venku byla bílá tma.

Když jsem přišla k továrně, bylo v ní zhasnuto, což mi připadalo podezřelé, Margot přeci říkala, že tam je. Otevřela jsem dveře a najednou...

„PŘEKVAPENÍ!!!“ rozsvítla se světla a přede mnou stáli všichni, které mám ráda.

Tak přeci na mé narozeniny nezapomněli.

Anna Tůmová, 9.A

A. Pretlová, 7.A

Copak asi najdu pod stromečkem?

Tady je inspirace pro „Ježíška“, zpracovali jsme pro Vás malou anketu o tom, co byste si přáli letos najít pod stromečkem, zeptali jsme se i některých učitelů, tady jsou některé odpovědi... 9.A

Matěj Janoušek 6.B - Vans batoh

Ondra Buchsbaum, 8.C - deska na koloběžku

Nela Marková, 8.C - plyšový medvěd

Ali Purkarová, 7.B - jednorozec

Aleš Vejstrk, 6.A - notebook

Hanka Koppová, 7.B - čokoláda

David Hušák, 5.B - hodinky

Štěpán Kůs, 5.B - tenisová raketa

Nikča Jandová, 3.B - Lego

Jan Kuželka, 3.B - mikroskop

Libor Hlaváč, 3.B - spoustu Kč

Karolína Titlová, 3.B - běžky

Eliška Hájková, 3.B - štěně

Kryštof Švehla, 5.C - helikoptéra

Amálie Zelená, 5.C - knížky

Damián Mešina, 5.C - plnou lednici

Dominik Kašák, 4.C - electroboard

H. Koppová – klid a zdraví

L. Keilová – sníh a mráz, boty

E. Outlá – zdraví pro celou rodinu

E. Ondrová – Zdraví. Prožití klidných a pohodových Vánoc se svojí rodinou. A to vše přeji i všem žákům a učitelům (celé škole). Dále si přeji pod stromeček hezkou knihu, (to už Ježíšek ví). A když tam bude ještě nějaký jiný dárek, budu ráda.

J.Kunešová – Aby si lidé neublížovali a byli všichni šťastní.

V. Hušáková – klid, pohoda a zdraví

D. Macková – Aby byli všichni spokojení a radost z dárků.

J. Holečková – zdraví pro celou rodinu

J. Živná – příjemné překvapení

R. Bernardová – zdraví

J. Zahrádková – Aby byli všichni zdraví a spokojení.

T. Pokorná – klid a pohoda

Karel Harant, 8.B - vlastnit skatepark

František Kroupa, 8.B – lyže

Jana Schafhauserová – bezdrátová sluchátka

Tereza Gerčáková 8.B – Barbie

Eda Hrůza, 8.B – kaktus

Jirka Maxa 4.B – hokejku na hokej

Jan Vištiak 4.B – GTA V na Xbox

Adam Čácha 4.B – tepláky enjoy the movement

Tomáš Skuhra, 4.D – koloběžka

Eliška Váženová, 4.D – notebook

Daniel Jeřábek, 4.D – kolečkové brusle

Tomáš Kadera, 3.A – pavouka

Natálie Pytelová, 3.A – sukýnku

Vánoční svátky

Vánoce jsou tady,
nevíme si rady.
jaké dárky koupíme,
to my ještě nevíme.

Ozdobíme stromeček
a taky náš domeček.
Byt nám voní cukrovím,
které asi brzy sním.

Dárky, když si rozdáme,
překvapeni vždycky jsme.
To jsou moje Vánoce,
„Ahoj zase po roce“!

Niki Hromířová, 9. B

Dárek

Ahoj synku, tady máš dárek,
když jsi ten můj malý mamánek.
Děkuji ti, maminko,
potěšila jsi mě jako miminko.

Tady jsem ti koupil dárek já, maminko,
doufám, že ti udělá radost malinko.
Kupoval jsem ho v Niku,
děkuji ti, malý Miku.

Kuba Myslík, 9. B

Jednička

Ježíšku, Ježíšku,
přines mi jedničku.
Přinesu, přinesu,
jestli já ji unesu.
Přes hory, přes doly,
přes doly, přes hory,
až do té stodoly.
Děkuji Ježíšku,
za tuhle jedničku.
A nedáš mi k tomu,
ještě hvězdičku?

Ondra Novák, 9. B

Sobíci

Sobi v sněhu dupají,
mrkvičku v tlamě chrupají.

V mapě číst neumí,
proto na místě dumají.

Jakým směrem je prales?

Zeptal se sob, co sáně vez.

„Panebože,“ zanaříká Starý dub,
tímhle směrem jste tam co by dup.

Sobi se šťastně usmějí,
i přestože je kopyta zebají.

Poslední zatačka stačí jen,
abychom dárky dovezli až sem.

Mlady sob se ale zastaví,
tomu se starý sob podiví.

„Proč tu stojíš,“ zeptal se.

„Odkdy palmy zdobí se?“

Sára Ledašilová, 9. B

Zima

Zima už přichází,

listopad nám odchází.

Mikuláš nám klepe na vrátka,

tahle návštěva bude celkem krátká.

mezi Mikulášem a Vánoci je pár týdnů,

obleču se, vezmu boby a na sníh vlítnu.

Vánoční večere nastala,

místo kapra radši řízek.

Nezlobil jsem,

snad mám Ježíškovu přízeň.

Nastal čas na dárky, zase ponožky.

Přijdu domů a oklepu si nohy do rohožky.

Silvestr nastal, zase o rok víc.

Pane Bože, nemám k tomu co říct.

Další ráno nebude velmi pěkné,

tohle uklízení bude věčné.

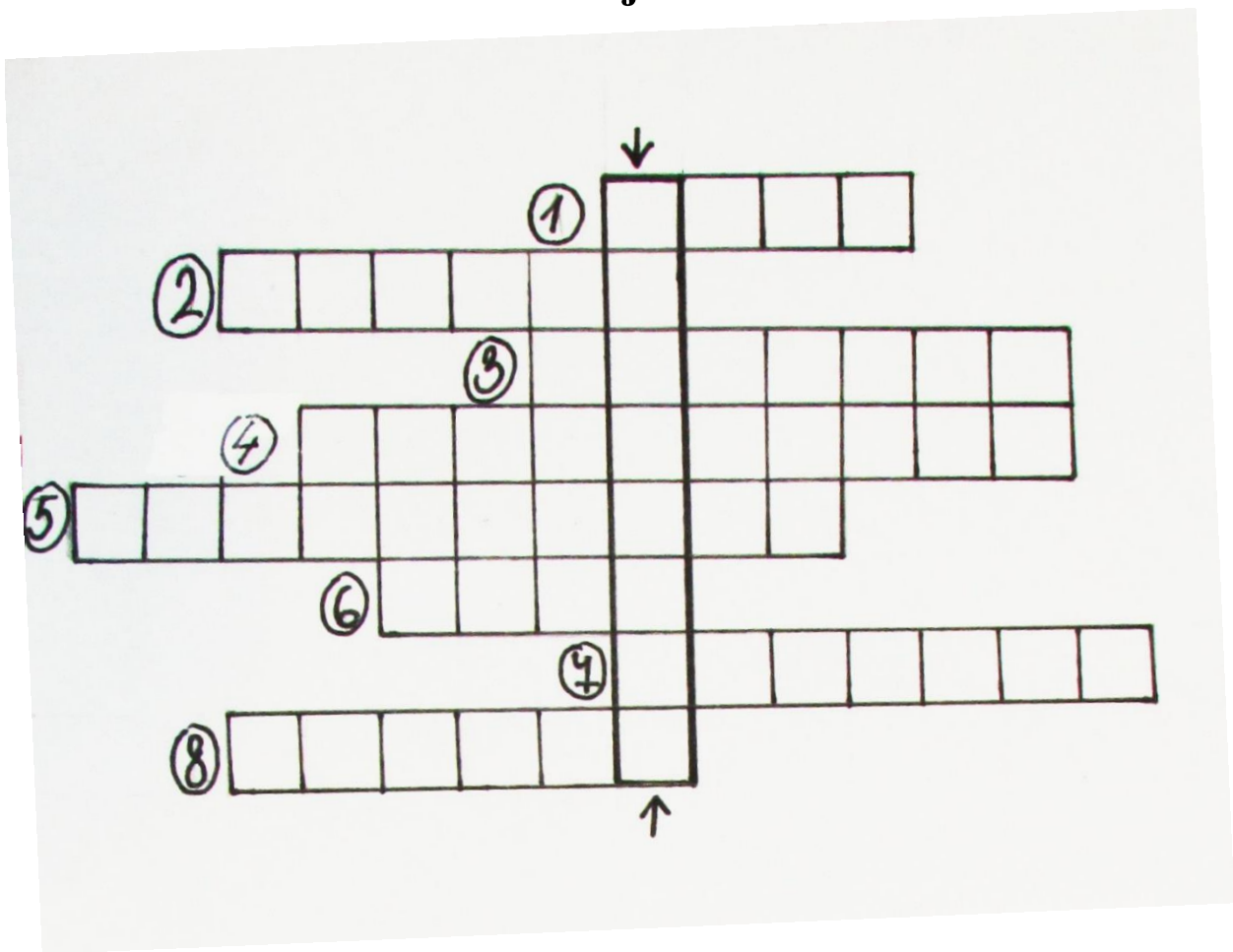
A tak nám zima odchází,

svět nám další změnou prochází.

Zdeněk Staněk, 9. B

Vánoční tajenka

- 1) Co se v dřívějších dobách přidávalo do vánočního perníku?
- 2) V Norsku se podává o Vánocích rýžová kaše, ve které se ukrývá
- 3) Jakou barvu vlasů má Vánoční muž v Německu?
- 4) Norský vánoční skřítek.
- 5) Ve Finsku dárky rozdává Joulupukki, kterému pomáhají
- 6) Vánoční nápoj.
- 7) V dávných dobách zdobením stromečků uctívali boha Slunce. O koho se jednalo?
- 8) Vánoční písně.

Řešení: 1. pepř, 2. mandle, 3. zrzavou, 4. Julenissen, 5. pidimužici, 6. punč, 7. Keltové, 8. koledy

Myšlenky vánočního stromku

Ahoj jmenuji se Eduard a jsem vánoční stromek, vyrostl jsem v soukromém lese na Šumavě, krásně jsem si tu rostl, asi 10.let než si pro mě přišli majitelé lesa, kteří bydleli v Sušici. Uřízli mě, dali mě na káru a odvezli domů. Tam mě dali do kýble se strašně ledovou vodou, ale největší strach sem měl z hrozně velké kočky, která se kolem mě pořád ochomýkala. Za pár dní si pro mě přišli a nacpali mě do takového nepohodlného stojanu a začali na mě věšet různé věci a i takové opelíchané trásně. A po pár dnech s hrozně vypadající kočkou, která vypadá, že mě za chvíli sežere, jsem to přežil. Pak přišel den, kdy se všichni zbláznili. Hlavně dvě malé děti, které naštěstí po obědě jely k babičce, která bydlí na druhé straně města. A v tom začal ještě větší zmatek. Ti dva ostatní, kteří zůstali doma, začali nosit různé věci ze skříně a začali je zuřivě zabalovat a dávat pode mě. Bohužel jsem na ně přes spodní větve neviděl, ale alespoň tam nebyla tak hrůzostrašná kočka, která si hrála s mými ozdobami a balicím papírem. Když už to mněli vše zabalené tak zamknuli pokoj a šli do kuchyně. Za chvíli voněl celý pokoj kaprem a bramborovým salátem. Už se stmívalo, přišly děti, ale naštěstí na mě nemohli, ani ta zlá kočka. Když už byl večer tak sem najednou uslyšel, jak jde někdo do pokoje nevím kdo, ale po chvíli na mě někdo začal dávat prskavky a zapalovat je, bylo to opravdu hrozně, málem jsem oslepnul a aby toho nebylo málo, tak mi ještě u hlavy někdo zazvonil nějakým zvonkem no prostě hrůza. Za chvíli přišly děti, které se hned vrhly na dárky, div mě neporazily. Začali rozbalovat dárky a zpívaly koledy, to se mi opravdu líbilo, kdybych uměl mluvit, hned bych zpíval s nimi, ale jsem jenom stromek. Nakonec vše dobře dopadlo a dovolím si říct, že to byl nejlepší zážitek mého života.

Matěj Strejc 7.A

Co vidí sněhulák

Začíná zima a já se těším, až napadne hodně sněhu, abych mohl jet stavět sněhuláka k babičce na vesnici. Každý rok tam s kamarády stavíme na náměstíčku velkého sněhuláka. Sněhulák má starý hrnec místo čepice, mrkev jako nos, oči a směřící se pusy z uhlí a v ruce drží březové koště, které nám každý rok připravuje můj děda. Náš sněhulák se jmenuje Bambulák, to protože je stvořen z koulí, které připomínají bambule. Pokaždé když přijedu k babičce a dívám se na něj, přemýšlím, co takový sněhulák asi vidí. Nikdy nespí, takže vlastně hlídá ve dne v noci. V noci vidí pobíhající zvířata na návsi, měsíc a hvězdy na nebi, dívá se na rozsvícený stromeček, který září celou noc.

Brzy ráno určitě pozoruje lidi, jak stojí a čekají na autobus, který je veze do práce, vidí pekaře, jak přiváží rohlíky a pečivo do krámku. Usmívá se na děti, když kolem něj spěchají do školy a zdraví ho „ ahoj sněhuláku Bambuláku“. Taky vidí babičky, když jdou nakupovat, maminky s kočárky a děti, kteří pobíhají kolem něj, koulují se, smějí a bobují na malém kopečku. Také se u něj zastaví spousta zvířátek, třeba babičky pejsek Čárlík, nebo kočka Micka, občas přiběhne veverka z parčíku, nebo mu na hrnec na hlavě sedne nějaký ptáček. Na Mikuláše hlídá čerty a dívá se, kde se nejvíc zlobilo, na Vánoce zase jak u stromečku všichni společně zpíváme koledy a taky vidí, kam jako první letí Ježíšek. Společně je s námi taky na Silvestra, dívá se jak se pouští rachejtla a jak se slaví Nový rok. Vždycky se krásně usmívá, myslím si, že takový sněhulák, kdyby uměl mluvit, by věděl věci. Třeba kdo loni ulomil tu kliku na dveřích u kapličky, nebo kam se které zvíře zatoulalo. Čím delší je zima tím déle nám Bambulák vydrží, jenom koncem února už jeho úsměv začíná být smutný a s přibývajícím sluníčkem se nám sněhulák ztrácí před očima. Alespoň, že vidí kousek jara, jak vedle něj raší sněženky a bledule. Většinou když přijedu na jarní prázdniny Bambulák už nestojí, je z něj jen hromádka sněhu z které vykukuje mrkev, kterou už částečně oklovali ptáčci. Tak zas příští zimu „ ahoj sněhuláku Bambuláku“ loučím se s ním.

KRÁSNÉ VÁNOCE A
POKLIDNÝ NOVÝ
ROK PLNÝ ÚSPĚCHŮ
VÁM PŘEJE

LERCHOVÁK

